

Helt ærligt inkluderende!!

Faderens inkluderende karakter

Flemming talte til Café Vineyard i tirsdags om at være et inkluderende fællesskab og om at leve et inkluderende liv.

Gennem hele Bibelen og gennem hele menneskehedens historie, har Gud været den far, der har stået med åbne arme og råbt "Kom!" (eks. Joh. 15). Det er det samme "Kom!", vi udøver, når vi inviterer til netværksgruppe uge efter uge. "Kom som du er".

Og som Gud fader, inviterer vi hinanden til at komme tæt på Guds hjerte. Vi taler om Guds hjerte, om hvem Han er, og vi forsøger at udleve Hans hjerte, fordi vi er skabt i Hans billede og Han har kaldet os til at blive som Ham. Jo mere, vi ser af Faderens hjerte, jo mere forvandler Hans hjerte os til at være inkluderende som ham. Jo mere bliver det en mentalitet for os. Et karaktertræk, som Gud og fællesskabet smitter af på os.

Det at være inkluderende er ikke bare noget, vi gør, men dem, vi er, og dem vi er skabt til at være. Et ekko af Faderens længsel. Når vi overvældes af Hans kærlighed, kan vi ikke andet end at efterligne Ham.

Læs Lukas 19, 11-19.

Jesus viser os Guds karakter her og modellerer for os, hvordan vi skal inkludere mennesker i Hans kærlighed. Uden at være beregnende, blot givende, selv om 9 ud af 10 måske ikke vil reagere positivt eller tage imod vores kærlighed.

Som Flemming sagde, så kan *"Inkluderende kirke kun være ærligt ment!"*.

Men fællesskab er svært

Men det er hårdt at inkludere mennesker. Teologen Henri Nouwen har formuleret det sådan her:

*"Fællesskab er det sted, hvor det menneske, du mindst ønsker at møde, altid findes"*¹

Vi længes alle efter ægte fællesskab, men det perfekte, menneskelige fællesskab findes ikke. Det er en illusion. Og vi vil blive sårede. Men vi har alligevel så meget brug for hinanden. Vi er skabt til at reflektere Guds karakter til hinanden og vise hinanden Hans kærlighed.

Måske nogle kan genkende Dostojevskii's følelse:

*"I mine drømme er jeg ofte inderligt indstillet på at tjene menneskeheden... og dog er jeg ude af stand til at være i samme rum med et andet menneske mere end to dage..."*²

¹ Henri Nouwen: Moving from solitude to community to ministry. Leadership Journal, 1995, p.83.

² F.M. Dostojevskii: Brødrene Karamazov

Vi kan være så idealistiske og virkelig ville fællesskab, men samtidigt blive så desillusionerede, skuffede og sårede hele tiden, at vi giver op. For ægte fællesskab konfronterer os nemlig også med os selv, vores fejl, vores frygt og vores egoisme. Vi vil på den ene side virkelig gerne elskes for alt, hvad vi er, men når folk så kommer tæt på, har mange af os alligevel tendens til at skubbe folk væk af frygt for at blive elsket og set med alle vores dårlige sider også.

Men det er, når vi lader os elske, at vi virkelig vokser og får mod til at være dem, vi er skabt til at være.

Spørgsmål til debat og refleksion

- Hvornår oplever du ægte fællesskab og hvad er det for dig?
- Hvad afholder dig fra at turde gå ind i dybere relationer i kirken for eksempel? Kan du genkende det med at skubbe folk væk, når de kommer for tæt på?
- Har du tænkt over, at du kan reflektere Faderens hjerte over for folk, du møder (f.eks. nye i nvg, folk til gudstjenesten, på dit arbejde, studie, familie..)?